

[Henry Christensen.]

Der sker desværre i disse år en udvikling mod en stigende forskel i beskatningsgrundlaget mellem de såkaldte rige og de såkaldte fattige kommuner. Allerede ved en ophævelse af fradragsreglen for statsskatter sker der en betydelig begunstigelse af de rige kommuner, hvis man i øvrigt ikke foretager andet. Deres udskrivningsgrundlag vokser derved stærkest, og vi får endnu større forskel på de kommunale udskrivningsprocenter til ugunst for kommuner med borgere, der har lave indkomster. At bevare skattefradragsreglen for de kommunale skatter betyder derfor en højst tiltrængt, omend beskeden udligning mellem de rige og de fattige kommuner. Det andet argument er, at fradragsreglen for de kommunale ejendoms-skatter jo nødvendigvis skal bibeholdes; men afskaffer man nu fradragsreglen for kommunale indkomstskatter, betyder det en utilsigtet tilskyndelse til med en urimelig begrundelse at lægge en endnu større del af beskatningen over på fast ejendom. At fastholde fradragsreglen for den kommunale ejendomsbeskatning er derfor i sig selv rimelig, men har ingen betydning for løsningen af reformen vedrørende statsindkomstskatte-systemet.

Hvilke principper er der så efter venstres opfattelse grund til at fremlægge i forbindelse med indkomstskattereformen? Lad mig gentage, at venstre fastholder sine opfordringer til regeringen om at fremlægge et udarbejdet forslag til skatteloft og skatteskalaer; først da vil folketingets partier — det gælder da i hvert fald venstre — kunne tage endelig stilling. Men finansministeren har jo oplyst, at der kan gå endnu et stykke tid, inden sådanne skatteskalaer kan udarbejdes; det er et stort og vanskeligt og krævende arbejde, siger han til os. Det må vi naturligvis affinde os med, men også drage konsekvenserne af — selv om man måske kan undre sig over, at regeringen ikke har været tidligere på færde med udformningen af sin politik på dette område.

Jeg må måske i denne forbindelse erindre

om de lejlighedsvis meget kraftige angreb, vi bl. a. fra statsministerens side har været udsat for i mit parti, når vi fremkom med forskellige skatteprincipper, men ikke var i stand til at fremlægge nøjagtige skatteskalaer. Regeringen har hele det dygtige finansministerium og skatteadministrationen til sin rådighed, det har et oppositionsparti ikke.

Vore principielle mål vil som for andre være en forenkling og udglatning af skatteskalaerne. Det radikale venstre havde jo betydelig succes under valgkampen på sit skatteoplæg. Der er også efter vor mening betydelige positive elementer i den foreslåede udnyttelse af skattefradragsreglens bortfald; men spørgsmålet er, om man i virkeligheden ikke kunne nå til en endnu stærkere forenkling. Det radikale forslag bygger for så vidt på et talsæt, hvor man må regne sig frem til den egentlige skatteskala eller vel i virkeligheden til to skatteskalaer, og anvendt uden videre ville det, sådan som vi kan regne på det, endda føre til en — jeg går naturligvis ud fra utilsigtet — sænkning af den skattefrie bundgrænse. Derimod anser jeg tanken om en automatisk regulering af skatteskalaen i forhold til indkomstudviklingen for at være en konstruktiv og rigtig tanke.

Vi vil altså gerne se fremlagt en beregning på grundlag af en enhedsskala. Det nuværende system omregnet kunne, så vidt vi kan se, måske endda indeholdes i en skala med 4 trin; om det så er fornuftigt, er en anden ting. En enhedsskala ville umiddelbart løse sambeskatningsproblemet for udearbejdende hustruer, men så aktualiserer det selvfølgelig hele den anden familiepolitiske side af sagen, de tilfælde, hvor hustruen ikke er udearbejdende, men måske i stedet medhjælpende hustru. Derfor må der også en løsning til her, en løsning, som må fremgå af kommende forhandlinger, og man kan jo forestille sig en slags splitting, så vi undgår det, finansministeren har talt om: en forskydning i skattebyrden til ugunst for familier med små og jævne indkomster. Men